
Pse ekziston vuajtja njerëzore

Phil Sanders

Shumë njerëz nuk arrijnë të shpjegojnë dot se si një Zot i dashur dhe që ka pushtetin të kontrollojë çdo gjë lejon që vuajtja të jetë pjesë e jetës së njeriut në tokë. Disa herë kjo bëhet shkak që besimi i tyre te Perëndia të lëkundet. Disa njerëz mendojnë se Perëndia ka fuqinë të mbajë nën kontrollin e tij gjithçka në këtë botë, por ata dyshojnë në dashurinë e Perëndisë për njeriun. Si rrjedhim, ata mendojnë se Perëndia ka fuqinë të ndalojë dhimbjet dhe vuajtjet e njerëzve në këtë botë, por Ai nuk e bën këtë sepse thjesht nuk do. Ka edhe njerëz që mendojnë të kundërtën: Perëndia do ta shmangë vuajtjen dhe dhembjen nga jeta e njeriut, por Ai nuk ka fuqinë për ta realizuar këtë. Është e vështirë për këta njerëz të kuptojnë se si Perëndia që, nëpërmjet Biblës, thotë se është i plotfuqishëm dhe me dëshirë të mirë, mund të ekzistojë.

SHKAKU I VUAJTJES

Pse Perëndia nuk e ndalon të keqen në botë?

Perëndia i dha njeriut lirinë për të zgjedhur. Ai nuk e krijoi njeriun si një robot, të cilin mund ta programonte si të donte, një krijesë që nuk do të kishte aftësinë për të vendosur vetë për veprimet dhe jetën e tij. Në momentin e krijimit, Ai e bëri njeriun të pastër dhe të pafaj. Kur Perëndia vështroi krijesën e tij të fundit, njeriun, Atij i pëlqeu krijesa e tij dhe tha: «shumë mirë». Njeriu ka një mendje, ka emocione si edhe dëshira. Ai është i lirë të zgjedhë për veten e tij. Në qoftë se një njeri nuk do të kishte mundësinë për të vendosur vetë për veten e tij, ai do të ishte tamam si një kukull apo robot. Njeriu, duke përdorur të drejtën për të zgjedhur, të cilën ia ka dhënë Perëndia, mund të bëjë zgjedhje të mira apo të këqija.

Çdo njeri mëkaton (Romakëve 3:23). Këta njerëz të lirë të krijuar nga Perëndia herë pas here bëjnë zgjedhje të gabuara. Perëndia është i shenjtë. Ai është i pastër dhe i përkryer. Natyra e tij e shenjtë nuk mund të përputhet me çfarë ne mund ta quajmë një gabim i vogël apo një zgjedhje e gabuar. Përpara Perëndisë ato kanë vetëm një emër, mëkat. Si reagon Perëndia ndaj tendencës sonë për të mëkatuar? Dikush ka thënë: «Ai duhet të ndëshkojë të gjithë mëkatarët bashkë me

djallin vetë!» Në qoftë se Perëndia do të ndëshkonte gjithë mëkatarët, atëherë ndëshkimi i tij do të binte mbi mua, mbi ju dhe mbi çdo njeri tjetër në këtë botë. Ne, në të vërtetë, nuk duam drejtësi të pastër nga Perëndia. Ne kemi nevojë për mëshirë.

Kur Perëndia i krijoi njerëzit, Ai vendosi të punonte me ta, pa i detyruar të jetonin një jetë të drejtë, por duke u dhënë atyre lirinë për të zgjedhur vetë për jetët e tyre (të bënin mirë apo keq). Në të njëjtën kohë, Perëndia i ndihmoi njerëzit për të bërë atë që ishte e drejtë. Ai dërgoi Jezusin në këtë botë për ta sakrifikuar për ne dhe, më pas, për të ndërtuar një mbretëri të drejtësisë. Perëndia na ka dhënë Fjalën e Tij, Biblën, për të na udhëzuar. Ai dëshiron që njerëzit të pendohen për mëkatet e tyre dhe të shpëtohen. Ai nuk do që ata të ndëshkohen (Ezekieli 33:11; 2 Pjetër 3:9). Perëndia nuk mund të jetë përgjegjës për të këqijat që njerëzit i bëjnë ndaj njëri-tjetrit me dëshirë.

Pse nuk i parandalon Perëndia fatkeqësitë natyrore?

Një problem tjetër i atyre që nuk kanë një besim të qëndrueshëm ka të bëjë me fatkeqësitë natyrore: ciklonet, tërmetet, vullkanet, erërat e forta, zjarret, përmbytjet, sëmundjet etj. Nuk është Perëndia ai që i shkakton këto tragjedi. Këto janë aksidente që shkaktohen nga ekuilibri i përhershëm i natyrës. Solomoni shkroi te Predikuesit 9:11–12:

Gjithashtu pashë nën diell që vrapimi nuk fitohet nga ai që është i shpejtë as nga të fortët; as buka nuk u shkon të urtëve, as pasuria njerëzve të zgjuar, as favori atyre që janë të shkathët, por të gjithëve gjërat u ndodhin sipas kohës dhe rastësisë. Sepse njeriu nuk e njeh orën e tij; ashtu si peshqit që kapen në një rrjetë mizore dhe si zogjtë që kapen në një kurth, kështu bijtë e njerëzve kapen në kurth në kohën e fatkeqësisë, kur ajo bie papritur mbi ta.

Ligjet natyrore, të vendosura nga Perëndia, janë të pandryshueshme. Graviteti, shiu, era, zjarri dhe rrufeja janë të gjitha domosdoshmëri të jetës, por ato, gjithashtu, mund të na dëmtojnë.

Perëndia bën që të lindë dielli mbi të mirin dhe të keqin dhe bën të bjerë shiu mbi të drejtin dhe të padrejtin (Mateu 5:45). Aksidentet mund të ndodhin kur njerëzit janë të pakujdesshëm, të papërgatitur apo të pandërgjegjshëm për çka ndodh në natyrë.

Perëndia nuk i parandalon disa tragjedi, sepse ato janë prova të mira për besimin tonë (Jobi 1:12). Ka raste që vuajtja mund të na afrojë më shumë me

Perëndinë (1 Pjetër 4:19). Vuajtja na kujton se sa shumë nevojë kemi për Perëndinë (Mateu 7:7–11).

Perëndia na disiplinon për të mirën tonë, për të na forcuar. Kështu, ne bëhemi më të aftë për të përballuar të keqen (Hebrenjve 12:5–11). Disiplina nuk është ndëshkim, por qëllimi i saj është që të përfitojmë. Shpesh tragjeditë bëjnë që ne të ndërgjegjësohemi për faktin se Perëndia është Zoti i jetëve tona (Isaia 45:5).

VLERË E VUAJTJES

Në qoftë se mund të vërtetohet se vuajtja ka vlerë dhe mund të jetë influencë e mirë në jetën e një njeriu, atëherë prania e saj nuk është një argument kundër ekzistencës së Perëndisë. Shumë njerëz mendojnë se rehatia dhe lumturia duhet të jenë qëllimet e jetës sonë (Predikuesit 7:2–4). Sidoqoftë, ka shumë «cilësi të mira» që mund t'i shtohen karakterit tonë vetëm përmes vuajtjes. Te Romakëve 8:28 thuhet: «Dhe e dimë se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë...»

Çfarë mund të bëjë vuajtja për ne? (1) Vuajtja mund të na ndihmojë të njohim vetveten; të kuptojmë karakterin tonë dhe se çfarë mund të bëjmë për të ndihmuar të tjerët. (2) Vuajtja mund të na tregojë se çfarë është me të vërtetë e vlefshme. (3) Ajo mund të na ndihmojë të jemi më mirënjohës për bekimet që Perëndia na ka dhënë. (4) Ajo mund të na mësojë dhembshurinë për njerëzit që kanë nevoja dhe probleme në jetët e tyre. (5) Ajo mund të bëjë që ta vlerësojmë më shumë fuqinë e lutjes. (6) Ne mund ta mësojmë më mirë vlerën e mirësisë në fjalët, mendimet dhe veprat tona. (7) Ajo mund të na tregojë që shpesh pas kohëve të këqija vijnë të mirat (Psalmëve 30:5). (8) Ajo mund të na inkurajojë që të kujtojmë Perëndinë. Disa njerëz mendojnë për Perëndinë vetëm kur ballafaqohen me vështirësi dhe probleme. (9) Vuajtjet, gjithashtu, na kalitin durimin i cili është aq i domosdoshëm në jetë (Romakëve 5:3).

SHEMBULLI MË I MADH I VUAJTJES

Jezu Krishti provoi forma të ndryshme vuajtjesh, duke përfshirë dhembjen, plagosjen, sharjen, ndëshkimin e pamerituar, mospranimin nga njerëzit, paragjykimin, xhelozinë, inatin, urinë dhe lodhjen. Ai nuk vuajti për shkak të fajit apo të mëkatit të Tij. Asnjë s' mund ta akuzojë Jezusin se Ai nuk e kupton

vuajtjen.

Vuajtja që provoi Jezusi në kryq tregon se dashuria dhe vuajtja mund të bashkëjetojnë. Jezusi asnjëherë nuk e vuri në dyshim dashurinë e Atit të Tij. Dashuria e Perëndisë në mënyrë dramatike tregohet përmes vuajtjes dhe vdekjes së Tij në kryq (Romakëve 8:6–8; 1 John 4:8). Asnjë s'mund ta akuzojë Perëndinë se nuk kujdeset për njerëzit.

Fakti se Jezusi ishte i pamëkat dhe se Ai vdiq në kryq na mëson se vuajtja nuk përdoret gjithmonë si ndëshkim për mëkatet (1 Pjetër 2:22; Hebrenjve 4:14–16). Jezusi vdiq, jo për mëkatet e Tij, por për mëkatet tona.

Vdekja e Jezusit na mëson se vuajtja e një njeriu mund t'u shërbejë të tjerëve. Vuajtja e një njeriu mund të bekojë jetët e shumë të tjerëve. Për shembull, Jozefi vuajti për të shpëtuar Izraelin, gjatë zisë të bukës. Moisiu vuajti për të udhëhequr Izraelin jashtë Egjiptit, drejt lirisë. Davidi vuajti që të mund të themelonte një mbretëri të drejtë në Izrael. Jezusi vuajti që të mund «të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre» (Mateu 1:21).

Ata njerëz që vuajnë me dëshirë, megjithëse e trajtojnë veten padrejtësisht, arrijnë të përfitojnë për karakterin e tyre disa cilësi që nuk mund t'i kishin përfituar në mënyrë tjetër. Dashuria ka një çmim (Gjoni 15:13). Vdekja e Jezusit në kryq tregon se *mëkati* është shumë më i keq se vuajtja. Një Perëndi që është i shenjtë dhe i drejtë e urren mëkatin. Ai nuk do ta transformojë mëkatin. Ai do ta gjykojë atë. Ati ynë qiellor e gozhdoi mëkatin e njeriut në kryqin e Krishtit. Jezusi me vdekjen e Tij mori ndëshkimin për mëkatin e gjithë njerëzve.

Ne nuk duhet të ndiejmë keqardhje për Jezusin në kryq. Por, ne duhet të ndiejmë keqardhje për Pilatin, Kaifën dhe Judën. Ne nuk duhet të lejojmë asnjëherë që problemet e jetës të na errësojmë shikimin, për të mos e gjetur shkakun e vërtetë të vuajtjes në botë të mëkati dhe rebelimi kundër Perëndisë. Nëse vuajtjet tona vijnë si pasojë e përndjekjes që na bëhet vetëm se zbatojmë vullnetin e Perëndisë në jetën tonë, atëherë lavdia na pret.

Vdekja e Jezusit na siguron për këtë. Vuajtja, në vetvete, nuk do të na çojë drejt lavdisë, por kur vuajmë vetëm sepse jemi kristianë dhe se mbështemi te hiri i Tij, do të ecim drejt lavdisë. Vdekja e Tij tregon se si vuajtja mund të transformohet në dashuri dhe lavdi. Kryqi simbolizon turpin, por Jezusi e transformoi këtë instrument të vdekjes në mesazh të dashurisë.

Vdekja e Jezusit gjithashtu na mëson që vuajtja nuk vazhdon përgjithmonë dhe se vdekja nuk është fundi i gjithçkaje. Kur njerëzit e Perëndisë vuajnë, Ai ndodhet pranë tyre, duke i ndihmuar ta përballojnë këtë dhembje dhe duke i mbajtur ata në duart e Tij. Pavarësisht nëse një kristian jeton apo vdes, ai kurrë nuk ndahet nga dashuria e Atit qiellor. «Sepse, edhe nëse rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin; pra, edhe po të rrojmë ose të vdesim, të Zotit jemi» (Romakëve 14:8, 8:37–39). Jezusi nuk u rebelua kundër Atit në kohën e vuajtjeve të Tij. Përkundrazi, ai e lëshoi veten në duart e Atit për të marrë frymën Tij pas vdekjes. Ne, gjithashtu, mund të qëndrojmë te sigurtë se Perëndia do të bëjë të njëjtën gjë me ne.

Jezusi kishte besimin dhe kurajon që t'ia dorëzonte veten e Tij Atit, në kohën e vuajtjeve. Ky shembull, gjithashtu, është një burim i madh force për kristianët (1 Pjetër 2:21–24).

KONKLUZIONI

Ne mund të themi të njëjtën gjë që Habakuk tha për besimin te Perëndia:

Ndonëse fiku nuk do të lulëzojë dhe nuk do të ketë asnjë fryt të hardhisë, ndonëse punimi i ullirit do të jetë zhgënjyes dhe arat nuk do të japin më ushqim, ndonëse kopetë do të zhduken nga vathat dhe nuk do të ketë më qe në stalla, unë do të ngazëllohem tek Zoti dhe do të gëzohem te Perëndia i shpëtimit tim. Zoti, Zoti, është forca ime; ai do t'i bëjë këmbët e mia si ato të durëve dhe do të bëjë të ecë mbi lartësitë e mia (Habakuk 3:17–19).

Besimi te Perëndia na ndihmon që të përballojmë shumë vuajtje të jetës (2 Korintasve 4:7–15).